

MARLEY

Ze heette Marley en haatte reggae. Ze was het blondste meisje ooit en had het ritmegevoel van een manke beer. Ze had diepliggende ogen, waardoor ze altijd de indruk gaf op haar hoede te zijn. Als ze lachte, kon je goed zien hoe haar linker snijtand een klein beetje over haar voortand groeide. Gelukkig lachte ze maar zelden. Ze had overal een mening over en hield die nooit voor zich. Ze praatte met een flink accent en had buitenproportioneel grote billen en oren.

Om al die redenen was ik verliefd op haar geworden en om redenen die ik nooit heb begrepen had ze me geaccepteerd- *getolereerd*- als nieuw vriendje. En dus stapten we aan het begin van de zomervakantie in mijn Datsun en reden we naar Frankrijk. Ik wilde naar de stranden aan de Middellandse Zee, zij naar de Atlantische kust. We eindigden in Cambes, een klein dorpje dat precies in het midden lag van die twee grote wateren. We huurden er een eenvoudige kamer in een oud boerderijtje en we douchten ons 's ochtends in een ijskoude buitendouche. Het toilet was een gat in de grond, en Marley vond het fantastisch.

Cambes lag een stuk boven Toulouse, op iets meer dan vijf uur rijden van Parijs. Onderweg hadden we prachtige plaatsjes gezien, maar Marley vond het nergens mooi genoeg om te stoppen. Pas toen we door Cambes reden- een grijze gemeente die voor mijn gevoel in niets verschilde van de tientallen andere gemeenten die we hadden doorkruist- had ze geroepen: 'Hier! Hier wil ik blijven.'

Cambes lag aan de rand van een natuurpark, waar we lange wandelingen maakten. We moesten elkaar nog leren kennen en we praatten dus veel. In werkelijkheid betekende dit dat Marley praatte en ik haar steeds beter leerde kennen.

Op een dag werd een van Marleys verhalen onderbroken door een harde knal en gerommel in de lucht.

'*Merde putain*, onweer,' zei Marley. '*Je le deteste*.' Ze keek naar boven, naar het bladerdak, en alsof de weergoden wachtten op dit moment begon het hard te regenen. Dikke druppels geselden haar gezicht. Even leek ze te ontsteken in een enorme woede- zoals ze al een paar keer had gedaan onderweg, bijvoorbeeld als de Franse automobilisten een tikkeltje te Frans reden naar haar smaak- maar ineens brak haar hoektandlach door. Ze keek me aan met haar kletsnatte gezicht, haar blonde haar in plakken op haar wangen.

'Ik wil het doen. Nu. Hier,' zei ze en ze greep me vast.

Het was er nog niet van gekomen om daadwerkelijk lichamelijk te worden in de zes dagen dat we nu verkering hadden; het was bij wat onhandig gesjor en gedoe in de auto gebleven op de eerste avond. Maar nu ik de kans kreeg om haar eindelijk te voelen ging ik me niet laten tegenhouden door een beetje Armageddon.

Marley stroopte haar slipje van haar benen en stapte eruit. Ze draaide zich om, plantte haar handen ferm tegen de stam van de dichtstbijzijnde boom en duwde haar grote bleke billen naar achter. Haar imposante achterwerk lichtte nog eens extra wit op toen er een bliksemflits langs de hemel trok, onmiddellijk gevolgd door een knal die de grond deed trillen. De regen was warm en striemde langs onze gezichten. Ik knoopte mijn broek los en liep op haar in, maar door het lawaai, de regen en de hoogopgelopen zenuwen bakte ik er niet veel van. Marley draaide zich geïrriteerd om en duwde me tegen mijn borst, waardoor ik achteroverviel op een mossig en doordrenkt stuk grond. Ik hoorde de dikke druppels naast me neerkomen, bommen van water waren het, mijn trommelvlies trilde ervan.

Marley plaatste zichzelf boven me, haar voeten naast mijn heupen. Net toen ze zich wilde laten zakken om zich eindelijk, eindelijk op me te spiesen, knalde er een

volgende bliksemschicht in het bladerdak boven ons. Ik hoorde een hard gekraak en een milliseconde later zag ik een tak vallen, ter grootte van een kruiwagen. In een reflex kwam ik overeind en duwde Marley op mijn beurt naar achter, waardoor de tak haar miste, maar mij wel vol op mijn schouder raakte. Ik hoorde iets kraken. Toen ik vervolgens mijn eigen schreeuw hoorde, wist ik dat het mijn schouder was geweest en niet de tak die dat geluid had gemaakt.

Marley kroop naar me toe, met felle ogen. Ze zag dat mijn pijn zo hevig was dat ik het bewustzijn aan het verliezen was en wilde me wakker schudden, wat zo'n beetje het pijnlijkst mogelijke idee bleek. Toen ze mijn bovenarmen pakte en begon te bewegen, schreeuwde ik het opnieuw uit en mijn eigen lawaai ging op in het geweld van de donder.

Toen ik wakker werd, was Marley verdwenen. Ik kon me nauwelijks bewegen; mijn schouder hing los aan mijn lijf en stuurde scherpe pijnsignalen door alle zenuwbanen in mijn hele lichaam, zo leek het. Ik probeerde me op te richten, maar moest vaststellen dat ook mijn linkerbeen dienstweigerde.

Ik liet me vallen en probeerde mijn telefoon uit mijn broekzak te halen. Dat kostte me een behoorlijke tijd en meer pijn dan ik in mijn jonge leven ooit had hoeven verdragen. Ik had 17% batterij en nul bereik, zei het scherm. Ik riep haar naam maar klonk nog krachtelozer dan ik me voelde.

De zon brak door het bladerdak heen en er kwam damp van de grond. Het was nog vroeg, begreep ik daaruit, al had ik geen idee of er enige waarheid in die vaststelling zat; ik wist niets van kamperen of survival.

Survival. Door dat woord sloegen de tot op heden verrassend afwezige paniekgedachten alsnog aan. Was ik alleen gelaten en zou ik moeten zien te *surviven*, hier helemaal alleen, in een Frans bos? Of misschien nooit gevonden worden? Dat zou idioot zijn; we konden niet meer dan vijf-, zeshonderd meter van de parkeerplaats zijn. Ik stelde me voor hoe Marley de weg naar de auto relatief eenvoudig had weten terug te vinden en naar het dorp was gereden om hulp te halen. Ik glimlachte bij de gedachte. Een interessant beeld, Marley als verzorgende partij: haar haren (voor nu, voor het beeld) even praktisch in een knot gebonden, druk gebarend en steenkolenfrans hakkellend bij de plaatselijke dokter. Ontroerend, bijna.

Zonlicht viel op mijn gezicht en mijn ogen vielen bijna dicht. Mijn knie voelde aan alsof er een gloeiendhete ijzeren kogel in zat. Om de een of andere reden zag ik het beeld voor me van een middeleeuwse smidse. Onrustige paarden werden in bedwang gehouden door stevige mannen met leren schorten voor. Een van de mannen fluisterde steeds de woorden 'drie kleine vogeltjes'.

Ik had het warm, mijn mond was droog. Ik probeerde het vochtige mos waarop ik lag te likken, maar elke keer als ik mijn nek draaide, schoot de pijn vanuit mijn schouder door mijn hele borst en gezicht. Een miljoen gloeiende pijnpunten, vlak onder de huid.

Ik rook iets dat zwavel kon zijn, of lavendel.

Even- of uren- lag ik doodstil, tot er iets in mijn maag verkrampde en ik overeind schoot van de pijn. De tranen stonden in mijn ogen en het was stil om me heen.

Er kraakten geen takjes, er zongen geen vogels.

Ik voelde in mijn zak om de telefoon te checken op eventueel magisch ontstaan bereik en had ineens behalve mijn mobiel ook de autosleutels in mijn hand.

In mijn hoofd begon een liedje te spelen.

Van Marley.

'Don't worry... 'Bout a thing... Every little thing's gonna be alright...'

'Eindelijk vakantie' dacht ik en ik ging weer liggen.